

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **L. D. K.**, narozený ...,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Běleckým
se sídlem Dukelských hrdinů 59/II, Rakovník

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 7. 2015, č. j. MV-45149-4/SO-2015,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 2. 7. 2015, č.j. MV-45149-4/SO-2015 a usnesení Ministerstva vnitra ze dne 11. 2. 2015, č.j. OAM-16070-13/TP-2014 se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jiřího Běleckého, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra ze dne 11. 2. 2015, č.j. OAM-16070-13/TP-2014 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Rozhodnutím ministerstva byla podle ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu.
2. Žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaná nesprávně interpretuje § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, pokud jde o nezaopatřenost dítěte (zde žalobce). Podle uvedeného ustanovení se nezaopatřeným dítětem rozumí též cizinec do 26 let věku, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině. Žalobce nesouhlasí s výkladem pojmu „nepřetržitost studia“, jak jej podala žalovaná v napadeném rozhodnutí. Má za to, že zákon o pobytu cizinců nezahrnuje výslovný odkaz (jako u pojmu nezaopatřenost) na zákon o státní sociální podpoře, resp. na ust. § 13 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“). Správní orgán by měl podmínku nepřetržitosti v rámci správního uvážení vždy posuzovat jednotlivě podle okolností konkrétního případu. Navíc ust. § 13 zákona o státní sociální podpoře nedefinuje pojem nepřetržitost studia, ale pojem soustavné přípravy dítěte na budoucí povolání.
3. Ačkoli žalobce na určité období studium fakticky přerušil, i nadále měl vždy status studenta střední školy Tien Hai, s přerušným studiem. Žalobce trvá na tom, že byl nepřetržitě studentem střední školy, tedy studuje na střední škole v cizině od roku 2008. Byla tak naplněna zákonná podmínka nepřetržitosti studia od dovršení zletilosti do podání žádosti o povolení trvalého pobytu.
4. Žalobce rovněž nesouhlasí s názorem žalované, že správní orgán je povinen zkoumat dopady negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce pouze v případech explicitně stanovených zákonem. Žalobce pocituje jako zjevný zásah do svého rodinného života, pokud mu není umožněno realizovat své právo žít společně se svou matkou a sourozencem.
5. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, námitky žalobce považuje za nedůvodné a v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.
6. V replice k vyjádření žalované žalobce uvedl, že je nezaopatřeným dítětem ve smyslu ust. § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Nad rámec již v žalobě uvedené argumentace dodal, že § 13 zákona o státní sociální podpoře „nezná“ pojem nepřetržitost studia, ale pouze termín soustavné přípravy dítěte na budoucí povolání. Žalobce je přesvědčen, že od dovršení zletilosti do podání žádosti o povolení k trvalému pobytu byla naplněna zákonná podmínka nepřetržitosti studia. Žalobce je studentem na střední škole v cizině nepřetržitě od roku 2008, přestože studium na určitý čas fakticky přerušil.
7. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 25. 4. 2014 žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem společného soužití rodiny, tj. podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. K žádosti mj. přiložil potvrzení vydané dne 12. 5. 2014 ředitelem Střední

odborné školy Thai Binh, z něhož vyplývá, že žalobce je žákem třídy 7.1, ročník 2013-2015, studijní doba 2 roky, obor elektro.

8. Dne 20. 11. 2014 byla zmocněné zástupkyni žalobce doručena výzva k odstranění vad žádosti, aby žalobce ve stanovené lhůtě mj. doložil doklad prokazující nezaopatřenost žalobce ve smyslu § 70 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán ve výzvě uvedl, že je třeba „tuto vadu žádosti odstranit tak, že doložíte obdobný doklad, ze kterého bude zřejmé, že studujete nepřetržitě od dovršení Vaší zletilosti“. Na to žalobce doložil potvrzení vydané dne 26. 11. 2014 ředitelem Střední odborné školy Thai Binh, z něhož vyplývá, že žalobce je žákem třídy 7.1, ročník 2012-2015, studijní doba 3 roky, obor elektřina, a následně rovněž potvrzení vydané dne 15. 1. 2015 o docházce ve střední škole Tien Hai, doba docházky 2008-2011.
9. Rozhodnutím ministerstva byla žádost žalobce zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínky uvedené v ust. § 66 odst. 1 písm. d) tohoto zákona. V odůvodnění se uvádí, že „v daném případě nejsou potvrzeny důvody pro povolení k trvalému pobytu účastníka řízení, neboť je zřejmé, že není nikterak splněna podmínka nezaopatřenosti účastníka řízení a jednak účastník řízení nemůže plnit trvale společné soužití na území, a to až do konce školního roku 2015, tedy do data řádného ukončení studia“. V případě podání žádosti cizince, který studuje v cizině, musí být podle ministerstva splněna podmínka nepřetržitosti podle § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tj. „musí jít o studium, které od dosažení zletilosti do podání, resp. rozhodování o žádosti nebylo přerušeno“. Žalovaná k odvolání žalobce tyto závěry ministerstva napadeným rozhodnutím potvrdila.
10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
11. Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců. Z citovaného ustanovení vyplývá, že se povolení k trvalému pobytu vydá v případě, kdy dojde ke kumulativnímu splnění tří podmínek: i) žadatel je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem, ii) žadatel je dítětem cizince, který má na území ČR povolen trvalý pobyt a iii) důvodem žádosti je společné soužití žadatele s tímto cizincem. V posuzovaném případě nebylo sporu o naplnění druhé a třetí podmínky, sporným bylo naplnění podmínky první, a sice zda žadatel (žalobce), který podal žádost ve věku 21 let, byl zletilým nezaopatřeným dítětem či nikoli.
12. Podle § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců se nezaopatřenost dítěte posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře. Pro účely tohoto zákona se nezaopatřeným dítětem rozumí rovněž cizinec nejdéle do 26 let věku, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině a

Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice.

13. Podle § 11 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře za nezaopatřené dítě se pro účely tohoto zákona považuje dítě do skončení povinné školní docházky, a poté, nejdéle však do 26. roku věku, jestliže a) se soustavně připravuje na budoucí povolání (§ 12 až 15), nebo b) se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, anebo c) z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je neschopno vykonávat soustavnou výdělečnou činnost. Posuzování zdravotního stavu pro účely tohoto zákona upravuje zákon upravující organizaci a provádění sociálního zabezpečení.
14. Ust. § 12 zákona o státní sociální podpoře vymezuje, které typy studia či studijní přípravy spadají pod pojem „soustavná příprava dítěte na budoucí povolání“, jakož i další období mimo toto studium (např. období na studium bezprostředně navazujících prázdnin či období, za které by v případě přerušení studia náležela mateřská či rodičovská dovolená), jež jsou pod tento pojem podřazovány. Podle odst. 1 písm. c) se přitom za soustavnou přípravu dítěte na budoucí povolání považuje též *studium na středních nebo vysokých školách v cizině, pokud podle rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice.* Ust. § 13 a § 14 zákona o státní sociální podpoře pak ještě podrobněji specifikují „soustavnou přípravu dítěte na budoucí povolání“ na středních a vysokých školách.
15. Žalobce nastolil otázku výkladu pojmu „zletilé nezaopatřené dítě“ ve vazbě na pojem „nepřetržitost studia“ podle § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, když na základě výkladu provedeného správními orgány a jeho aplikace na případ žalobce došlo k zamítnutí jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu.
16. Soud předesílá, že ust. § 178a odst. 2 bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo novelou č. 427/2010 Sb. V důvodové zprávě k této novele (tisk č. 70/0, PS, 2010) se k tomu uvádí následující: *„Navrhované ustanovení má za cíl definovat pojem „zletilý nezaopatřený cizinec“. Pro účely praxe se doposud vycházelo z obsahu pojmů „nezaopatřené dítě“ a „soustavná příprava dítěte na budoucí povolání“ definovaných v zákoně č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů. Pod tuto definici však nelze zahrnout případy zletilých cizinců, kteří studují v zemi svého původu, pokud rozhodnutím Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy nebylo konstatováno, že takové studium je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice. Takové rozhodnutí je však vydáváno pro účely přiznání dávek státní sociální podpory a obdobných dávek, které jsou vypláceny ze státního rozpočtu České republiky, a pro účely zákona o pobytu cizinců je irrelevantní. V případě zletilého dítěte cizince s povoleným trvalým pobytem je však pro účely řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. d), § 42 odst. 3, § 42a odst. 1 písm. b) a c) a § 42e zákona o pobytu cizinců potřebné takové dítě považovat až do dovršení věku 26 let za nezaopatřené, pokud od dosažení své zletilosti nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině, a to bez ohledu na to, že nebylo vydáno rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy o tom, že jeho studium je postaveno na roveň studiu v České republice.“*
17. Z citované části důvodové zprávy, kterou lze považovat za projev úmyslu zákonodárce, je nutno podle názoru soudu dovozovat, že pojem „soustavná příprava dítěte na budoucí

povolání“, jak ji vymezuje zákon o státní sociální podpoře v § 12, resp. § 13 a § 14, a pojem „nepřetržitost studia“ podle § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jsou svým obsahem srovnatelné, byť první z pojmů se užívá v režimu zákona o státní sociální podpoře a druhý v režimu zákona o pobytu cizinců. Jak zřetelně vyplývá z citované důvodové zprávy, účelem vložení tohoto ustanovení do zákona o pobytu cizinců bylo zahrnout mezi „nezaopatřené zletilé děti“ i ty děti cizince, které studují na střední či vysoké škole v cizině, bez ohledu na to, zda bylo ve vztahu ke konkrétní střední či vysoké škole vydáno rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (MŠMT) o tom, že se jedná o studium srovnatelné se studiem na střední či vysoké škole v ČR.

18. Vodítkem pro tento závěr je rovněž dikce věty první ust. § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v níž je ve vztahu k pojmu „nezaopatřenost dítěte“ paušálně odkázáno na zákon o státní sociální podpoře. Tento pojem, tj. „nezaopatřenost dítěte“, je přitom ve výše citovaném ust. § 11 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře vymezován mj. tím, že se dítě po ukončení povinné školní docházky do dosažení 26. roku věku soustavně připravuje na budoucí povolání.
19. Z hlediska účelu, který má § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců plnit, jak již byl uveden výše, tj. včlenit do skupiny nezaopatřených dětí ty cizince, kteří studují na střední či vysoké škole v cizině (tj. připravují se na budoucí povolání) do dosažení 26. roku věku, bez ohledu na to, zda bylo rozhodnutím MŠMT určeno, že studium na konkrétní střední či vysoké škole je na stejné úrovni jako studium na středních a vysokých školách v České republice, se tedy nabízí jako správný takový výklad pojmu „nepřetržitost studia“ (ve smyslu § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců), který bude obsahově rovnocenný pojmu „soustavná příprava na budoucí povolání“ (podle zákona o státní sociální podpoře). Pokud by tomu tak být nemělo, ztrácel by smysl paušální odkaz na použití zákona o státní sociální podpoře ve vztahu k pojmu „nezaopatřenost dítěte“.
20. Výklad pojmu „nepřetržitost studia“, jak jej provedly správní orgány, tj. že „*musí jít o studium, které od dosažení zletilosti do podání, resp. rozhodování o žádosti nebylo přerušeno*“, je v rozporu nejen s dikcí, ale především s účelem aplikované právní normy, tj. § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Naplnění podmínky nezaopatřenosti v případě dítěte – cizince musí být shledáno tehdy, pokud bude prokázáno, že se tento cizinec v rozhodné době (tj. při podání žádosti, resp. v době vydání rozhodnutí) soustavně připravuje na budoucí povolání studiem na střední či vysoké škole v zahraničí. Požadavek na prokázání toho, že cizinec studoval na střední či vysoké škole bez přestávky, celou dobu od dosažení zletilosti až do doby podání žádosti, jde nad rámec toho, co zákonná právní úprava (tj. příslušná ustanovení zákona o státní sociální podpoře, která vymezují pojem „soustavná příprava dítěte na budoucí povolání“) skutečně vyžaduje. Uvedeno na příkladu, pokud by zletilé dítě – cizinec po dosažení zletilosti rok nestudoval (např. proto, že nebyl na žádnou střední či vysokou školu přijat), poté by však v dalším školním roce studovat začal a v průběhu tohoto studia by podal žádost podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jednalo by se (při splnění věkové podmínky) o zletilé nezaopatřené dítě ve smyslu § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Platí-li totiž tento přístup pro zletilé nezaopatřené děti ne-cizinců a z právní úpravy není zřetelné, že by na zletilé nezaopatřené děti cizinců (tj. děti po

dosažení zletilosti do 26 let, které se soustavně připravují na budoucí povolání) mělo být nahlíženo jinak, provedený výklad správních orgánů nelze aprobovat.

21. Nesprávný výklad aplikovaného ustanovení ze strany ministerstva, potažmo žalované, měl dopady na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud totiž žalobce v průběhu řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kterou podal dne 25. 4. 2014, doložil potvrzení vydané dne 12. 5. 2014 ředitelem Střední odborné školy Thai Binh, z něhož vyplývá, že žalobce je žákem třídy 7.1, ročník 2013-2015, studijní doba 2 roky, obor elektro, toto potvrzení je dokladem o tom, že žalobce byl v době podání žádosti (když se zároveň jednalo o dobu po dosažení jeho zletilosti do dovršení 26. roku věku) studentem střední školy v cizině, tj. že se soustavně připravoval na budoucí povolání. V důsledku nesprávného výkladu § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců tak ze strany správních orgánů došlo k nesprávnému vyhodnocení žalobcem předložených podkladů.
22. Nutno ovšem poznamenat, že s ohledem na shora provedený výklad není relevantní žalobní argumentace stran výkladu pojmu „nepřetržitost studia“ v té části, v níž žalobce naznačoval, že by byl studentem střední školy, resp. nezaopatřeným zletilým dítětem, i v případě přerušení tohoto studia. Pokud by měl žadatel v době podání žádosti studium na střední škole přerušeno (což však z podkladů založených ve správním spisu nevyplývá), záleželo by rovněž na důvodech tohoto přerušení [srov. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o státní sociální podpoře, podle něhož je nezaopatřeným dítětem též dítě do 26. roku věku, jestliže se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz].
23. K námitce žalobce, že správní orgány nezkoumaly dopady vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života, jak požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců, soud uvádí následující. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.* Soud v tomto ohledu nejprve poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30, podle něhož *„na základě samotného § 174a zákona o pobytu cizinců nelze určit okruh rozhodnutí dle tohoto zákona, u nichž je povinností správního orgánu posoudit přiměřenost dopadů takového rozhodnutí. Z § 174a zákona o pobytu cizinců vyplývá pouze to, že v těch případech, kdy má správní orgán povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, je nezbytné ji hodnotit z hledisek, která demonstrativně § 174a zákona o pobytu cizinců zmiňuje, jsou-li pro daný případ relevantní. (...) [24] Zda je třeba u jednotlivých typů rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů zkoumat, nelze určit na základě § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je k tomu nutno užít jiná hlediska. Typicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně přikazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit (např. § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců in fine).*

24. Nutno uvést, že v případě zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců není v daném zákoně výslovně stanoveno zkoumání přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016 - 30, k § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců]. Jak vyplývá rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2018, čj. 3 Azs 133/2017-27, rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce (než např. rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění, k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, čj. 7 As 112/2011 - 65, či ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012 - 39). Důvodem je skutečnost, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu, právo cizince pobývat na území České republiky (na základě pobytového oprávnění „nižšího stupně“) není dotčeno.
25. Přestože právní úprava výslovně nestanoví povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do sféry účastníka řízení, jako je tomu v tomto případě, na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života nelze s ohledem na závazky plynoucí z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod rezignovat ani v těchto případech, byť na něj nejsou kladeny tak vysoké nároky. Je proto vždy nutné, aby správní orgány přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života zkoumaly (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016 - 30, obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30). Správní orgány tedy byly povinny i při rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu zohlednit dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele. Pokud tak neučinily a ani k tvrzení žalobce ohledně těchto dopadů rozhodnutí neprovedly jakoukoli úvahu, pochybily; v tom lze žalobci přisvědčit. Z důvodu subsidiarity soudního přezkumu přitom není soud oprávněn tuto úvahu učinit namísto správních orgánů.
26. Lze tedy shrnout, že nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované a rovněž jemu předcházejícího rozhodnutí ministerstva spočívá jednak v tom, že v důsledku nesprávného výkladu aplikované právní úpravy došlo k nesprávnému vyhodnocení podkladů, jež žalobce coby žadatel o vydání povolení k trvalému pobytu předložil, a jednak v absenci jakékoliv úvahy, zda vydáním rozhodnutí o zamítnutí žádosti nedojde k nepřiměřeným dopadům do soukromého a rodinného života žalobce.
27. Soud s ohledem na výše uvedené shledal, že žaloba je důvodná, a proto žalobou napadené rozhodnutí žalované, jakož i jemu předcházející rozhodnutí ministerstva (§ 78 odst. 1 a 3 s. ř. s.). Učinil tak bez toho, aby ve věci nařídil ústní jednání, neboť s tímto postupem účastníci řízení souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
28. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení tvořených zaplaceným soudním poplatkem ve výši

3 000 Kč, dále náklady za zastoupení advokátem za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, replika), a tři režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a konečně částkou 2 142 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše přiznaných nákladů tak činí 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. 8. 2018

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu